

Den illegala jakten som motstånd

ERICA VON ESSEN NOVEMBER 2016

Ingen gillar illegal jakt...

Faktum är att det finns en extremt låg tolerans för tjuvjakt inom den svenska jägarkåren. Slarvjakt, köttjakt, jakt som innebär onödigt lidande för viltet, och jakt på annans mark fördöms. Även jakt som tekniskt sett är lovlig, men som strider mot jägarkårens jaktetiska normer, distanserar man sig ifrån med rationaliseringen: ”de är inte riktiga jägare” eller ”sånt bör inte kallas jakt”.

Men riktiga jägare, ”entreprenörer”, ”do-ers”, såna som inte tillåter sig överköras av myndigheters alltmer inskränkande och verklighetsfrånvända bevarandedirektiv, talas om med mer sympati av de jägare som intervjuats i SLU-forskningen.

Ungefär två tredjedelar av jägarna i denna studie uppger sig förstå motivationen bakom att ta lagen i egna händer, även om få erkänner att de själva skulle komma till den punkten. Det handlar om desperata, opportunistiska olovliga handlingar där ens hund eller boskap blivit vargattackerat. Dessa är utförda av annars laglydande, hederliga jägare. Det handlar också om att lagstiftningen upplevs så oförenlig med praxis, tradition och etik i lokalsamhället att man alltmer antar ett eget styre över sin jaktmark och bygd – det så kallade **The Italian Way**.

Vad är de sociopolitiska drivkrafterna bakom illegal jakt i Sverige?

Med avstamp i förtroendekrisen som karakteriserar den alltmer problematiska relationen mellan jägarkåren och myndigheter, kan vi med hjälp av jägares egna reflektioner skapa en bild av en förvaltning som saknar legitimitet. Intervjuer med 39 jägare visar bland annat att:

- Administrativ och juridisk tröghet ställs mot jägares intressen.
- Kanaler för politik och deltagande upplevs förvrängda.
- När det gäller de stora rovdjuren, bemöts man ibland av allmänheten, media och myndigheter som mistänkt och okunnig.



Saknar man respektfullt bemötande och inflytande i den formella förvaltningen, skapas det ett behov, först, av att förhandla så gott man kan inom dess skeva premisser.

När inte detta bidrar till förändring, tvingas man gå *utanför det formella systemet* och anta en informell, privat rovdjursförvaltning.

Kan man se illegal jakt som ett sätt att kommunicera?

Vad och hur kommunicerar det?

The French Way att utöva vargpolitik avser ett ofta konfrontativt spektakel av jägare och lantbrukare där man protesterar utan tvetydligt med hjälp av kodynga kring Eiffeltornet.

The Italian Way är närmare ’skjut, gräv, tig’ i det att man går utanför det formella systemet och antar en privat vargförvaltning. Det blir inte en kommunikativ akt i direkt, aktiv bemärkelse, men tystnaden i sig blir något som talar högt och symboliskt som en politisk markering.



Forskningsrådet för miljö, areella näringar och samhällsbyggande, Formas



Sveriges lantbruksuniversitet
Swedish University of Agricultural Sciences

Tjuvjakt som hatbrott är en bortförklaring

15:30 | 16-10-08 | Kommentera

Lyssna

DEBATT Replik på Torbjörn Nilsson, Peter W. Jan Bergstam.

Det förmodligen mest kontroversiella med min forskning om il terminologin kring tjuvjakt på varg. Hur ska denna klassificeras? forskande "otillåten skydds jakt", eller som ett grovt brott mot i I sitt UNT-debattinlägg i kolvattnet av min avhandling, motsätter Nilsson, Peter W. Eriksson och Jan Bergstam (alla Svenska Rov tokingen av illegal jakt på varg som civil olydnad. Det gör de h tamligen problematisk version som knappast skulle erbjudas en "motståndsborder" bredvid klassisk civil olydnad.



Fotograf/Copyright: Norska polisen och Sveriges lantbruksuniversitet
Erica von Essen har funnit att svenska jägare har förståelse för illegal vargjakt. Bilden till vänster en illegalt döda varg i Norge.

"Förståelse för illegal vargjakt"

SLU-forskare varnar för förtroendekris inom rovdjursförvaltningen

WEBBRADIO PUBLICERAD: 2016-09-12 14:38 6 KOMMENTARER

Det finns en förståelse för illegal rovdjursjakt, framförallt jakt på varg, hos den svenska jägarkåren. Det har Erica von Essen, forskare vid Sveriges lantbruksuniversitet, kommit fram till i

MEDIA VAR SNABB ATT UPPMÄRKSAMMA FORSKNINGEN, OCH MÅNGA DJURRÄTTSAKTIVISTER REAGERADE PÅ LEGITIMERINGEN AV TJUVJAKT I BEGREPPET CIVIL OLYDNAD: NOG VAR DESSA TJUVJÄGARE INTE FRIHETSKÄMPAR ELLER POLITISKA HJÄLTAR?

P4 Värmland

Start

P4 program A-Ö

Tablå

Låtlistor

Arkiv

Om...

Forskare: "Tjuvjakt en form av civil olydnad"

Publicerat onsdag 14 september kl 10.22

"Man känner sig maktlös och under systemets tumme"



Olaglig rovdjursjakt som civil olydnad

Den illegala jakten på rovdjur är en form av civil olydnad. Det visar en ny avhandling från SLU.



Det svenska jägarna har till stor del utestängts från den beslutsprocess som lett fram till dagens rovdjursförvaltning. Det har lett till att visa jägare har radikaliserats, och den illegala jakten på rovdjur, särskilt på varg, kan beskrivas som en form av civil olydnad. Det menar Erica von Essen i en ny avhandling från SLU.

Utifrån djupintervjuer med jägare runtom i landet beskriver hon den sociala och politiska bakgrunden till dagens olagliga rovdjursjakt, och i vilken mån denna jakt kan ses som en form av civil olydnad.



RETORIKEN KRING TJUVJAKT, VARGHAT OCH LANDSBYGDSSUPP-ROR ÄR OERHÖRT VIKTIG I ATT UTGÖRA ETT OPINIONSKLIMAT INOM VILKET ILLEGAL JÄGARE KAN BEGÅ OCH NEUTRALISERA SINA BROTT. DET ÄR OCKSÅ DÄRFÖR DEN HÄR MASSAN – D.V.S. INTE MINORITETEN AV FAKTISKA TJUVJÄGARE – ÄR KRITISK ATT NÅ UT TILL. DE KAN UTÖVA SOCIAL KONTROLL DÄR LAGSTIFTNINGEN SVIKER

I **summering** kan man egentligen bättre förstå och förklara den motståndsdrivna illegala rovdjursjakten i termen ”deliberativ olydnad”. Det är en olydnad som är ett försök att praktiskt kringgå skeva beslutsprotester samtidigt som akten kommunicerar protest mot att dessa processer är förvrängda.

Illegal jakt blir deliberativ snarare än civil olydnad då den civila olydnaden protesterar mänskliga rättigheter, något som intervjuer visar inte är fallet här. Ingen jägare vill allvarligt hävda att människors liv är på spel till följd av bevarandepolitik. De hävdar istället att såtillvida man protesterar gör man det mot premisser kring hur beslut tas. Inte nödvändigtvis besluten i sig själva.

Det är ett hoppfullt resultat i den bemärkelse att vi faktiskt kan ändra och experimentera med beslutspremissen.